

Eläinrakkaus puntarissa

Hevosystävystä luopuminen on vaikea paikka. Erityisen vaikeaa se on silloin, kun joutuu itse tekemään päätöksen toisen luontokappaleen elämästä. Hevosia ei ole tapana pitää hengissä sairaina ja kivusta kärsivinä kuten ihmisiä, ja hyvä niin.

Joskus vaihtoehtoja ei kerta kaikkiaan ole: vakava onnettomuus, paha murtuma tai vaikea suolikiertymä ovat yleensä aina tilanteita, jotka eivät anna valinnanvaraa. Inhimillisintä on tuolloin lopettaa eläimen kärsimykset välittömästi.

Usein hevosen viimeisen päivän määrää ihminen. Esimerkiksi enemmän tai vähemmän parantumattomat jalkavaivat ajavat hevosihmisen ahtaalle moraalisensa kanssa. Enemmän tai vähemmän parantumattomat siksi, ettei niiden kohdalla useinkaan voida varmasti sanoa, tulevatko ne koskaan paranemaan kokonaan. Joskus lepo ja lääkintä auttavat niin, että hevonen on pitkäänkin käyttökuntoinen. Kovalla käytöllä ollut ratsastuskoulun hevonen voi nuortua kymmenen vuotta kevyemmällä käytöllä oireilematta enää koskaan. Hyvin, hyvin harvoin näitä ihmeperantumisia kuitenkaan tapahtuu.

Kun omistaja kauhukseen tiedostaa, ettei hevonen enää kestä normaalia käyttöä, hän saattaa nähdä silmissään rauhallisen maalaistallin, eläkekodin, jollaiseen rakkaan ystävän voisi viedä loppuelämäkseen lepäämään. Eläkekodissaan se sitten voisi

(terveenä) kirmata muiden hevosten, vuohien, lampaiden ja koirien kanssa nauttien hyvästä hoidosta. Maalaisidyllikuvat ovat kuitenkin vain epätoivoinen yritys saavuttaa mielenrauha, siirtää vastuu eteenpäin. Omistajan on syytä katsoa peiliin ja miettiä, onko sairaan hevosen eteenpäin luovuttaminen hevosen kannalta parempi ratkaisu kuin lopettamispäätöksen tekeminen.

Hevonen on luotu liikkumaan. Toisin kuin ihminen, se ei nauti paikallaan olosta eikä sitä voi määrätä vuodelepoon. Tilanteen voi tehdä erityisen vaikeaksi myös se, ettei hevonen välttämättä näytä kärsivän, vaikka sillä olisi kipuja. Se saattaa olla pirteä ja touhukas oma itsensä, vaikka ontuisikin satunnaisesti tai jopa jatkuvasti. Saaliseläimenä hevosella on myös taito peittää kipunsa hetkellisesti ja näyttää liikkeiltään puhtaalta esimerkiksi tilanteessa, jossa peto (ihminen) lähestyy sitä.

Vaikean päätöksen edessä ihminen heittäytyy helposti itsekkääksi. Elämää ilman rakasta eläintä ei pysty kuvittelemaan. Hevosystävää kohtaan ei kuitenkaan ole oikein, jos ihminen ei osaa tehdä lopettamispäätöstä siksi, ettei itse halua luopua hevosestaan.

Hevonen ei kärsi lopettamisesta, se ei ehdi edes tajuta sitä. Se joka kärsii, on ihminen jättäessään hyvästejä rakkaalle ystävälleen. Suru kestää pitkään ja kyneleet tulevat vuosienkin jälkeen, se on varmaa.

Jos hevonen osaisi puhua, se tähdentäi-

si omalle ihmiselleen sitä, kuinka todellinen rakkaus ja ystävyys eläintä kohtaan punnitaan juuri näiden vaikeiden kysymysten äärellä. Kärsivää eläintä ei kenelläkään ole oikeutta pitää eikä antaa eteenpäin. Vastuu hevosesta on omistajan, ja se on kannettava loppuun saakka.

KATI VALJUS

www.ratsastus.net

★ uutisia

★ tuoreita kilpailutuloksia

★ laaja linkkilista

★ vilkas keskustelupalsta

★ myynti-ilmoituksia

★ käyttäjien oma kuvagalleria